

alen, tages hele Herligheden fra Eiendommen og dens Have. Det er den yderste Aen, der er af Bedydning, det vil sige den Herlighed at have Afgang til Vandet, at kunne lætte sine Baade i Vandet og have Badehus der; naar den fjæres bort, tabe disse Eiendomme overordentlig Meget i Værdi. Jeg kan gjerne sige, at ogsaa Byen taber derved, idet disse Eiendomme have Meget at sige for vor By og bidrage deres til at fastholde Folk i Helsingør Kommune, idet de afgive Boliger, som Folk nødig vil forlade, naar de først ere komne derind. Anlægges der en saadan Gade som den her nævnte, ville disse Eiendomme kunne bygge nye Forhuse ud mod Banen med Udbygning over Søen, og derigennem vilde de rimeligvis vinde i pekuniær Henseende, hvad de ellers vilde tabe. Banen vil vinde det, at man i Stedet for under Nørjelen at maatte se paa Bagsiden af gamle, til Dels forfaldne Eiendomme, nu vil faae nettere Huse for Diet. Smud denne Gades Anlæg, som er projekteret at koste 45,000 Kr., har man indvendt, at det skulde Helsingørs Kommune egentlig ikke ønske; thi naar der kommer saadanne nye Bygninger ud mod Søen, vil en senere Udvidelse af Helsingørs Banegaard derved vanskeliggjøres. Ja, det er meget sandt; men har man det for Die, at Banegaarden ikke er tilstrækkelig stor, at den bør være bredere, eller hvis man kan se, at den inden ret mange Aar bør være det, mener jeg, at man hellere skal bygge den større strag, og jeg antager, at Beføstningen derved vil blive maatte næsten forvindende lige overfor det store Beløb, nemlig ca. 300,000 Kr., som jeg antager Kjøbet af hele denne Karree Huse vilde koste. Naar vi dernæst ved Besvarelsen af et andet fra Helsingørs Kommune udtalt Ønske, nemlig om at faae en Sti paa Ydersiden, se, hvad det koster at lægge Mølen 3 Aen længere ud i Søen, nemlig 90,000 Kr., vilde man, dersom man exproprierede alle disse Huse, vinde temmelig affurat den halve Bredde af den nuværende projekterede Banegaard. Det var dog alt-jaa muligt, at man kunde rykke 3 Aen tilbage, og hvis man saa kunde spare de 90,000 Kr., saa var det et rigtig godt Afdrag paa de 300,000 Kr., Expropriationen af de nævnte Huse sandsynligvis vil koste. Dernæst har Byraadet udtalt Ønsket om at faae et Jernbanespor paa den søndre Havnearm. Jeg skal strag indrømme, at det ikke spiller nogen væsentlig Rolle for Byen. Man har kun ment sig forpligtet til at henlede Bedkommendes Opmærksomhed paa dette Punkt. Der er nemlig Forhold, som Tiltrækkende, Folk, der ikke opholde sig der, ikke altid ville kunne faae Die paa, og hertil hører

dette Spørgsmaal. Naar Dampfærgeren kommer til at gaa ud og ind ad Havnen, er det en given Sag, at paa den sydlige Side af Havnen, langs den søndre Møle, kan der ikke lægges Skibe i Vinterleie. De maa nødvendigvis passeres over paa Byens Side — det er en Selvfølge — men naar den Side af Havnen er tilpakkert, hvor den eneste Løsse- og Ladeplads er, og der i Jævnret kommer Skibe ind, som ville løsse til Rjøbenhavn, have de intet andet Sted at løsse paa end den sydlige Havnearm, og skulle de løsse der, skulle Varerne fjæres hen til Jernbanestationen. Ja, saaledes har man jo gjort før, saa at det jo ikke spiller nogen Rolle for Byen, men man har følt sig forpligtet til at henlede Opmærksomheden paa dette Punkt. Det ærede Udvalg siger saa, at det vil komme med Tiden, forsaavidt det er nødvendigt, og det vil det jo ogsaa. Det sidste Punkt, som maatte synes at være af forholdsvis ringe Bedydning, er efter min Mening for Helsingørs Kommune af meget stor Bedydning. Helsingør hører desværre til de i merkantile, kommercielle Forhold hensygnende Byer, idet de Livstilder for Byen, hvoraf den skulde drage sin Næring, ere saa at sige overstaarne. Paa Grund af sin fremstrakte Veltiggenhed har Helsingørs By ikke og har aldrig haft noget synderligt Opland; for Græstedbanen anlagdes, regnede man det Land, som ligger paa den anden Side af Esrom, til Helsingørs Opland; men det er nu affaaert, og foruden dette har den forandrede Drift af Vandvæsenet bidraget til, at Bønderne ikke mere bringe deres Korn til Byen, men de lave det selv til Smør og Ost. Som Følge deraf og som Følge af Næringsloven er Søgningen til Helsingør fra Landtiden næsten for Intet at regne; og med Hensyn til Ernæringen fra Søen er man noget nær fället som en gammel Vandveiskro ved et forbigfærende Jernbanetog. De Skibe, der fare paa Østersøen, have ikke længere Keiser, end at de ere provianterede for hele Rejsten fra den ene Ende af den til den anden, og undertiden endogsaa baade frem og tilbage, saa at det er overordentlig sjældent, at der bliver Spørgsmaal om Proviantering. Hvad der her siges om Helsingør, gjælder forøvrigt vel ogsaa om Rjøbenhavn, at ogsaa der Proviantering af Skibe er aftaget meget af naturlige Grunde. Havarier ere ligeledes aftagne; det er overmaade sjældent, at der kommer Havarister ind til Helsingør. Tidligere var dette jo der en væsentlig Kilde til Velstand. Vi have saaledes ikke noget Andet tilbage, naar man undtager Skibsværftet, som nu giver os en væsentlig Støtte, at holde paa end Byens smukke Be-